

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

Дефиниција јеванђеља

Јеванђеље Новог завета представља безусловну радосну вест о спасењу за цело човечанство, које је обезбеђено историјском чињеницом Исусовог рођења, живота, смрти и васкрсења. Сама реч „јеванђеље“ потиче од грчке речи евангелион и значи „радосна вест“. У време настанка Новог завета тај израз се користио за објављивање великих и радосних догађаја, а хришћани су га применили на вест о Божјем делу спасења кроз Исуса Христа.

Апостол Павле је јеванђеље називао „Божјом правдом“, под тим подразумевајући правду коју је Бог обећао, најавио и коначно остварио у Исусу Христу. То је правда која је била део Божјег плана још од почетка, обећана након човековог пада у грех, а испуњена у Христовом животу, смрти и васкрсењу.

Према јеванђељу, целокупно човечанство стоји пред Богом потпуно прихваћено и оправдано захваљујући Христовом савршеном делу. Спасење у Христу решава три основна проблема људског рода:

1. Кривицу и казну греха – кроз оправдање.
2. Силу и присутност греха – кроз посвећење.
3. Природу и последице греха – кроз прослављење.

Оправдање представља завршену чињеницу; посвећење је процес који траје током живота верника; прослављење је будућа стварност која ће се потпуно остварити Христовим другим доласком. Ипак, сва три аспекта спасења

заснована су на истом темељу – на завршеном делу Исуса Христа.

Бог је кроз Христа већ обезбедио потпуно спасење. Оно што је Бог оправдао, Он и посвећује, а на крају ће и прославити. Зато се спасење не може делити на одвојене и међусобно неповезане делове. Оно је јединствена целина чији је центар Исус Христос.

Разумевање јеванђеља пресудно утиче на лично искуство спасења. Уколико погрешно разумемо оно што је Христос учинио, наше искуство вере може постати непотпуно. Зато је Исус рекао да ће познавање истине донети слободу, јер истина ослобађа човека од погрешних представа о Богу, себи и спасењу.

Два аспекта спасења

Свето писмо говори о два међусобно повезана аспекта спасења.

Објективно јеванђеље

Први аспект односи се на оно што је Бог већ учинио за цело човечанство у Исусу Христу. То је историјска и објективна стварност остварена Христовим земаљским животом, смрћу и васкрсењем. Овај аспект спасења може се назвати објективним јеванђељем или спасењем „у Христу“.

Објективно јеванђеље представља темељ хришћанске вере. Оно говори о завршеном Божјем делу које не зависи од људских заслуга. Христова праведност је урачуната људском роду и управо она оспособљава човека за вечни живот и заједницу са Богом.

Субјективно јеванђеље

Други аспект односи се на оно што Бог чини у човеку кроз деловање Светога Духа. То је лично

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

искуство спасења, односно остваривање у свакодневном животу онога што је Бог већ објективно обезбедио у Христу.

Овај аспект често се описује изразом „Христос у вама“. Он укључује обраћење, нови живот, раст у вери, победу над грехом, посвећење и духовно сазревање. Субјективно јеванђеље не доприноси човековом оправдању пред Богом, већ представља доказ да је Христова праведност заиста присутна у његовом животу.

Многи неспоразуми међу хришћанима настају управо због мешања ова два аспекта. Објективно јеванђеље говори о ономе што је Бог учинио за нас, док субјективно јеванђеље говори о ономе што Бог чини у нама. Оба аспекта су неопходна и чине јединствену целину спасења.

Разлике између објективног и субјективног јеванђеља

Постоје четири основне разлике између спасења „у Христу“ и спасења „Христос у вама“.

1. Потпуно и непотпуно

У Христу је спасење потпуно завршено. Христова праведност је савршена и ништа јој се не може додати. Насупрот томе, субјективно искуство спасења одвија се кроз процес посвећења који траје током целог живота и биће довршен тек приликом Христовог другог доласка.

2. Универзално и делимично

Оно што је Христос учинио односи се на цело човечанство. Међутим, лично искуство спасења припада само онима који вером прихватају Божји дар и допуштају Светом Духу да делује у њиховом животу.

3. За нас и са нама

Објективно спасење остварено је без нашег доприноса. Христос је учинио све што је било потребно за наше спасење. Субјективно искуство, међутим, укључује наш одговор вере и свакодневни ход са Богом.

4. Заслужено и очигледно

Христова праведност једини је основ спасења и потпуно нас квалификује за небеско царство. Лично искуство вере не ствара ту праведност нити је увећава, већ показује њену стварност у животу верника. Добри плодови вере представљају доказ спасења, а не његов узрок.

Мотив „у Христу“

Једна од централних тема Павлове теологије јесте израз „у Христу“. Овај мотив заснива се на библијском учењу о солидарности и колективном јединству људског рода.

Према Светом писму, Бог је створио цело човечанство у једном човеку – Адаму. Када је Адам пао у грех, у њему је пало и цело човечанство. Адам је био представник људског рода, па је његов пад имао последице за све људе.

На исти начин, Исус Христос је представљен као „други Адам“. Оно што је Бог учинио у Христу односи се на цело човечанство једнако као што се Адамов пад односио на све људе. Христос је у свом животу, смрти и васкрсењу понео судбину целокупне људске расе. У Његовом савршеном животу људски род је добио нову могућност, а у Његовој смрти и васкрсењу обезбеђено је спасење за све.

Библијско схватање колективног јединства показује да људи нису само појединци повезани заједничким пореклом, већ да учествују у заједничкој људској историји. Као што је цело

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

човечанство било укључено у Адамов пад, тако је у Христу обухваћено и Божје дело спасења.

Зато Павле непрестано наглашава да су верници „у Христу“. То значи да се њихово спасење не заснива првенствено на њиховим личним достигнућима, већ на ономе што је Христос већ остварио. Верник вером прихвата стварност да је Христов живот његов живот, Христова победа његова победа, а Христова праведност његова праведност.

Кључне мисли

1. Јеванђеље је безусловна радосна вест о спасењу које је Бог обезбедио кроз Исуса Христа.
2. Спасење обухвата оправдање, посвећење и прослављење.
3. Сва три аспекта спасења имају исти темељ – Христово завршено дело.
4. Објективно јеванђеље говори о ономе што је Бог учинио за цело човечанство у Христу.
5. Субјективно јеванђеље говори о ономе што Бог чини у човеку кроз Светога Духа.
6. Христова праведност једини је основ човековог спасења.
7. Лично искуство вере представља доказ, а не узрок спасења.
8. Библија учи да је човечанство повезано у јединствену целину кроз Адама и Христа.

9. Као што је Адамов пад погодио цео људски род, тако је Христово дело спасења обухватило цело човечанство.

10. Мотив „у Христу“ представља средиште Павловог разумевања јеванђеља и спасења.

11. Хришћански живот је искуство остваривања у свакодневици онога што је Бог већ учинио за нас у Исусу Христу.

Закључак

Јеванђеље је објава Божје љубави и правде откривене у Исусу Христу. Оно говори о завршеном делу спасења које је Бог остварио за читаво човечанство, али и о делу које наставља да остварује у животима верника кроз Светога Духа. Разумевање разлике између онога што је Бог учинио за нас и онога што чини у нама кључно је за правилно разумевање хришћанске вере. У средишту свега налази се Исус Христос – други Адам, представник и Спаситељ људског рода, у коме је Бог свету даровао наду, оправдање и нови живот.

∞ ∞ НАДА ∞ ∞

У Христу је наша сигурност

Живимо у свету у коме људи непрестано траже сигурност. Неки је траже у свом знању, неки у материјалним стварима, неки у својим достигнућима, а многи чак и у својој религиозности. Ипак, све што је засновано на човеку је променљиво и несигурно. Данас смо јаки, а сутра слаби; данас смо пуни вере, а сутра нас обузму сумње. Зато нам је потребан темељ који се не мења.

Јеванђеље нам открива управо такав темељ. Оно нас усмерава на Исуса Христа и на оно што је Он учинио за нас. Када је Христос дошао на овај свет, живео савршеним животом, умро на крсту и васкрсао из мртвих, Он је довршио дело спасења. Његова победа над грехом, смрћу и сатаном није само Његова лична победа, већ победа коју је остварио за читав људски род.

Зато је суштина јеванђеља добра вест да нас Бог није оставио саме да се изборимо са својим грехом, кривицом и слабостима. Он је у Христу учинио оно што ми никада не бисмо могли учинити за себе. Наша нада не почива на томе колико смо добри, колико се трудимо или колико смо духовно напредовали, већ на Христовој савршеној праведности и Његовом завршеном делу.

Многи верници живе у сталном страху питајући се да ли су довољно добри да би их Бог прихватио. Али јеванђеље нас учи да нас Бог не прихвата зато што смо достојни, већ зато што је Христос достојан. Он нас не спасава због наших заслуга, већ због своје милости. Када то разумемо, наша вера престаје да буде оптерећена страхом и постаје испуњена миром и захвалношћу.

То, наравно, не значи да хришћански живот нема значаја или да су наша дела небитна. Напротив, када човек схвати колико га је Бог заволео и шта је све учинио за њега у Христу, у његовом срцу се

рађа жеља за новим животом. Послушност, добра дела и духовни раст не постају средство стицања спасења, већ природан плод спасења које смо већ примили.

Зато, када дођу тренуци сумње, када нас оптерете сопствени неуспеси или када нам савест указује на наше слабости, потребно је да поново погледамо ка Христу. Спасење не налазимо у себи, већ у Њему. Наша сигурност није у снази наше вере, већ у снази Онога у кога верујемо.

Бог нас позива да починемо у Христовој довољности. Оно што је Он започео, Он ће и довршити. Онај који нас је оправдао, посвећује нас свакога дана и једног дана ће нас прославити у свом царству. Зато можемо живети са надом, миром и радошћу, знајући да је наше спасење сигурно у рукама Спаситеља.

Нека зато наша свакодневна молитва буде једноставна: „Господе, помози ми да мање гледам на себе, а више на Тебе. Помози ми да верујем да је Твоја милост већа од мојих слабости и да је Твоје дело спасења потпуно и довољно за мене.“

Јер у Христу имамо све што нам је потребно — опроштење, оправдање, нови живот, мир са Богом и сигурну наду у вечност. А то је заиста најрадоснија вест коју човек може чути. Амин.